

PAULA HOTTTI

MURHA LOCHINVERISSÄ

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Otavan kirjasaatiö on tukenut tämän kirjan kirjoittamista.

© Paula Hotti ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-53158-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Omistettu Kyleskun kesälle

*We think na on the lang Scots miles,
The mosses, waters, slaps and styles,
That lie between us and our hame,
Whare sits our sulky sullen dame,
Gathering her brows like gathering storm,
Nursing her wrath to keep it warm.*

ROBERT BURNS

PROLOGI

Aamuinen usva hiipi munron laen yli ja lähti sitten vyörymään alas kohti kirkkaansinisenä säkenöivän merenrantaa, minne se asettui levolliseksi harsoksi. Halla katseli näkymää verhonraosta, sillä hän ei halunnut, että sarastava aurinko herättäisi Calumin. Sängyn vieressä omalle pedilleen kätertynyt valkoinen länsiylämaanterrieri Ernesti nosti päätään, mutta kun koira ymmärsi, että saattoi jatkaa vielä uniaan, se tuhahti ja laski kuononsa sänkynsä pehmeää karvareunusta vasten.

Halla oli herännyt ennen kellon soimista mielessään vain yksi asia: piiraat. Hän vilkaisi yöpöydällä hiljaa naksuttavaa herätyskelloa. Lähes seitsemän. Koska muu kartanon väki nukkui, hän voisi laittautua kaikessa rauhassa ja lähteä ajamaan kohti Lochinveriä, missä pieni piirakkapuoti myi kuuluisia tuotteitaan paitsi paikallisille myös pidemmän matkan päästä varta vasten niitä maistelemaan saapuville vierailijoille.

Halla oli pysähtynyt Calumin kanssa edellispäivänä piirakkapuodissa, kun he olivat ajaneet Skyen saarelta koko pohjoisen Skotlannin peittävään Sutherlandin kreivikuntaan ja Lochinveriin. Tämä olisi heidän minilomansa ennen kuin kesäsesonki alkaisi ja turistit valloittaisivat Ylämaan, eikä Calumilla olisi aikaa irrottautua ravintolastaan.

Halla keräsi vaalealla tartaanilla peitetyle nojatuolille nostamastaan kassista vaatteensa ja hiipi ulos huoneesta. Lattialaudat narisivat, kun hän käveli käytävän päässä sijaitsevaan kylpyhuoneeseen.

Hän ohitti huoneen, jossa nukkuivat kartanon isäntä, Alexander MacNabb, sekä tämän miesystävä, Edinburghin poliisissa työskentelevä Kieran O'Callaghan. Kaksikko oli kunnostanut Alexanderin perimää kartanoa yli vuoden, ja Halla oli käynyt auttamassa heitä niin usein kuin pystyi. Aamuisin, kun Alexander oli vielä nukkunut, Halla oli kirjoittanut toista murhamysteeriään, joka perustui löyhästi hänen omiin kokemuksiinsa.

Nyt sekä romaani että lähes kaikki kartanon huoneet olivat valmiit. Alakerrassa oli yritetty säilyttää vanhanajan hämyinen tunnelma. Puupaneloidut seinät, takat ja vankat lankkulattiat oli säästetty. Yläkerrassa taas odottivat modernimmat, mutta silti kodikkaat, makuu- ja kylpyhuonetilat.

Halla astui suihkun alle ja antoi lämpöisen veden valua ylleen. Sitten hän peseytyi, pukeutui nopeasti ja hiipi alakertaan. Kun hän oli valmistamassa kahvia, tuttu pienten tassujen rapina alkoi lähestyä yläkerrasta. Pian Ernesti kurkisti kysyvästi keittiönoven takaa. Halla kumartui antamaan koiralle aamuruoan ja katsoi, kuinka se katosi vähä vähältä koiran vatsaan. Syötyään Ernesti vilkaisi ulko-ovea, mutta päätti sitten palata vuoteeseensa, ja sen tassujen rapina katosi yläkertaan.

Halla astui ulos ja sulki kartanon oven ääneti perässään. Raiakas merituli heilutti hänen hiuksiaan, ja kartanolle johtavan polun sora rahisi kenkien alla. Halla hörppäsi kahviaan ja hänen suupielensä nousivat hymyyn. Hän oli erittäin tyytyväinen suunnitelmaansa yllättää ystävänsä mehevillä piirailla.

Astellessaan kohti rantaa hän laski mielessään, kuinka monta ostaisi. Lähes koko ”murhajengi”, kuten hän kahtena edellisvuotena murhavyyhkien keskelle joutunutta ystäväjoukkoaan kutsui, olisi paikalla. Jopa MacMurrayn suvun vetovoimaisen perijättären Rosa MacMurrayn oli määrä saapua juhlimaan kartanon kunnostustöiden päättymistä. Rosan mukana tulisi myös tämän

miesystävä, rikosylikonstaapeli Carlos Carrera. Alexanderilla oli paljosta kiittäminen Rosaa. Oli nimittäin ollut Rosan idea kunnostaa kartano nimenomaan Alexanderin kakkosasunnoksi: mies itse olisi halunnut jättää työnsä ja kotinsa Edinburghissa kokonaan ja perustaa perimälleen syrjäiselle saarelle majatalon, jossa asuisi itse vuoden ympäri ja esittäisi hyväntahtoista kartanonisäntää. Vuosikymmeniä omaa hotelliaan johtaneena Rosasta oli muovautunut hyvä ihmisluonnon lukija. Hän pystyi sanomaan suoralta kädeltä, ettei edinburghilaiseen kaupunkielämään tottunut Alexander jaksaisi majoilla syrjäisellä saarella viikkoa pidempään. Saatikka jaksaa suhtautua hyväntahtoisen suopeasti kaikkein lennokkaampia vaatimuksia esittäviä vieraita kohtaan.

Ja Rosa oli ollut oikeassa. Kun Halla oli kerran saapunut remontoimaan kartanoa, hän tapasi lähes maanisen tilan saavuttaneen Alexanderin. Mies ei ollut poistunut saarelta viikkoon, ja hänen taloudenhoitajansa Isobelkin oli jäänyt vilustuneena omaan mökkiinsä mantereen puolelle. Alexander ei ollut puhunut kenellekään muulle kuin Kieranille, joka taas ei kiireisen työnsä puolesta voinut roikkua puhelimesta niin kauaa kuin Alexander olisi toivonut ja hänen psyykensä tarvinnut.

Alexander oli halannut Hallaa pitkään ja lujaa ja kuiskannut tämän korvaan: ”Älä kerro kenellekään, mutta Rosa oli oikeassa. Pääni hajoaa täällä.”

Se oli ollut viimeinen kerta, kun Alexander oli jäänyt yksin kartanolle.

Halla oli saapunut venelaiturille. Hän oli iloinen, että myös hänen paras ystävänsä Amy pääsisi Alexanderin kartanon avajaisiin. Vain tämän miesystävä Matt oli joutunut jättämään juhlat väliin töiden vuoksi. Kuinka monta piirasta se siis tekisi? Ai niin, ja sitten oli vielä Florian, Calumin ulkomailla asuva veli, jota Halla ei ollut koskaan tavannut, ja josta Calum ei välittänyt suuremmalti

puhua. Ja tietysti Lincoln, Alexanderin ystävä, johon Halla oli satumalta tutustunut aikaisemmin Edinburghissa.

Lokkien nauru keskeytti Hallan laskutoimitukset. Hän tähyili siniselle taivaalle. Ylämaa oli kylpenyt auringonpaisteessa lähes viikon, ja Halla alkoi jo kaivata pientä sadekuuroa. Sitä kaipasi myös pohjoisen Ylämaan ylle levittäytyvä kanervikko ja lähes kaiken peittona alleen kattava suomaa. Vetisyydestä huolimatta maastopalot olivat alkaneet kytä siellä täällä, ja ne nostivat mätäiden takaa ilmoille pahaa enteileviä savuharsoja.

Halla katseli lokkien liitelevän loitommalla ja unohti suomaata vaanivat palovaarat. Meren läheisyys sai hänet hyvälle tuulelle. Elämä tuntui aina kevyemmältä ja sen ongelmat pienemmiltä, kun niitä pystyi vertaamaan horisontin taa jatkuvaa, sinisenä vellovaa äärettömältä tuntuva massaa vasten.

Halla asetti kahvikuppinsa pienen puuveneen istuimelle ja irrotti jollan laiturinnokasta. Toisella jalallaan hän tyrkkäsi paatin varovaisesti vauhtiin, jottei kaataisi kahvikuppiaan. Kuinka ihaana elämä voikin välillä olla, hän myhäili tyytyväisenä.

Alexander ei todellakaan ollut liioitellut, kun oli kertonut Hallalle syrjäisestä perintökartanostaan. Sillä sitä kartano todella oli. Syrjäinen. Pienellä saarellaan nököttävä asumus, jonne langanton verkko ulottui vain silloin tällöin hyvällä säällä – ja silloinkin paikkoihin, joiden sijainti oli tiedettävä tarkkaan.

Mutta Halla nautti kartanon eristäytyneisyydestä. Kyläilijöiden oli todella haluttava tulla paikalle, mikäli saapuivat vierailulle. Ensinnäkin oli tunteja vievä ajomatka Skotlannin ylämaan pohjoisimpaan kreivikuntaan, Sutherlandiin. Jo länsirannikolla sijaitseva Hallan kotipaikka Skyen saari oli eristäytynyt, mutta sieltä Sutherlandiin sai ajaa vielä muutaman tunnin. Ja kun oli saavuttanut Lochinverin kylän, oli ajettava vielä yksikaistaista tietä kilometri toisensa perään, kunnes edessä oli meri. Sitten oli hypättävä

soutuveneeseen, soudettava – tai käytettävä pientä perämoottoria – ja voilä, olit perillä!

Halla antoi airojen roikkua merivedessä ja pysähtyi juomaan kahviaan. Hän sulki silmänsä ja kohotti kasvonsa kohti pehmeää aamuaurinkoa. Merivesi liplatti hennosti veneen kylkiä vasten, lokkien nauru oli lakannut. Kunpa aina voisi olla näin. Sitten ohut pilvenharso liukui auringon eteen, ja vilunväre sai Hallan tarttumaan jälleen airoihin.

Halla jatkoi soutamista ja oli pian vastarannalla. Hän kiinnitti veneen tolppaansa, hörppäsi viimeisen tilkan kahvistaan ja jätti mukin veneen penkille odottamaan paluuta saarelle.

Vastarannalta katsottuna kartano näytti juuri siltä kuin miltei erakkona eläneen Alexanderin isoäidin, Nana MacNabbin, kartanon voisi olettaakin näyttävän. Muratti luikerteli kivistä seinää pitkin yrittäen siellä täällä upottaa alleen myös ikkunat. Ulkoa kartano näytti jopa kalsealta, ja olikin hämmästyttävää, kuinka viihtyisäksi Alexander ja Kieran olivat sen sisätilat onnistuneet muuttamaan. Halla hymähti. Alexander oli todella osoittanut draaman tajua, kun oli päättänyt olla myymättä perintökartanoaan.

Halla oli kävelemässä Minilleen, kun hän tunsi puhelimensa värähtävän taskussaan. Signaali, joka oli hyvin heikko ja usein olematon kartanolla, oli palannut. Halla luki viestin. Amy oli lähettänyt sen edellisiltana varmistaakseen, tarvitsiko hänen tuoda kaupasta mitään erityistä, sillä Lochinverin kaupoissa valikoimat olivat rajallisemmat kuin Skyen saarella. Halla vastasi, että kaikki tarvittava oli hankittu, ja käynnisti Mininsä. Sen moottori putputti mukavan tuttavallisesti, kun Halla lähti kiitämään pitkin yksikaistaista tietä kohti Lochinverin kylää.

Siellä täällä miltei turkoosi meri ja vaalean hiekan kaunistamat pienet rantapoukammat vilahtelivat keltakukkaisten ohdakkeiden ja lehdettömien puiden takaa. Kuinka erilaiselta Skotlanti

näyttikään auringonpaisteessa, Halla mietti, eikä ollut varma, pitikö enemmän tästä paratiisimaisesta näystä vai siitä, kun maisema oli kietoutunut tihkuiseen usvaan ja tuuli vonkui vimmallalla. Halla kurotti ottamaan aurinkolasit hansikaslokerosta, mutta joutui samalla iskemään jarrun pohjaan, kun mutkan takaa ilmestyi eteen ränsistynyt Toyotan maasturi. Sen kuski jarrutti ja mulkaisi Hallaa rattinsa takaa.

”Isobel...” Halla mutisi, kun alkoi peruuttaa kohti juuri ohittamaansa pientä levennystä päästääkseen auton ohi.

Isobel nyökkäsi päätään tuskin huomattavasti, kun ohitti Hallan. Halla heilautti naiselle kättään ja katsoi peruutuspeleistä, kun Toyota katosi mutkan taa. Hallaa puistatti. Jokin naisessa sai hänet tuntemaan olonsa epämukavaksi, vaikkeivät he koskaan olleet vaihtaneet paria sanaa enempää. Siitä Halla oli pitänyt huolen.

”Isobel kuuluu kartanon kalustoon”, Alexander oli vastannut, kun Kieran ja Halla olivat kerran remontoidessaan ihmetelleet, miksi hän sieti kärtyisää taloudenhoitajaa.

Mutta ilmeisesti Nana MacNabb oli luvannut, että Isobelilla olisi paikka kartanossa niin pitkään kuin tämä haluaisi – tai kuolisi. Ja Alexander nautti suopeamielisen kartanoherran roolistaan. Askareitaan murjottava ilme kasvoillaan hoitava, alati tuhahteleva ja silmiään pyörittelevä Isobel sai siis jäädä, vaikka Kieran oli vitsaillut murhaavansa tämän, jos naisen mulkoilu ei loppuisi.

Halla naurahti. Isobelilla todella oli tapana mulkoilla kaikkia Alexanderin vieraita, mutta erityisesti Kierania. Missäköhän nainen asui, Halla mietti ohittaessaan yhden harvoista valkoisista mökeistä, jotka oli onnistuttu rakentamaan jyrkän kallion päälle. Sen vieressä suuri valkoisenharmaa hevonen hamusi lyhyttä ruohoa. Koko näky oli kuin fantasiakirjasta, ja uuden murhamysteerin kirjoittamista mielessään puntaroiva Halla painoi sen visusti muistiin.

Kapea, vuosikymmeniä sitten rakennettu asfalttitie, johon ei varmaan sen koommin ollut kajottu, muuttui hiekkaiseksi, kun se tavoitti matkan puolivälissä sijaitsevan Achmelvichin ranta-poukaman. Halla hidasti, avasi Mininsä ikkunan ja antoi merituulen lipua autoon. Mutta pian tie kaarsi sisämaahan ja muuttui kaksikaistaiseksi. Halla painoi jälleen kaasua. Auto tärisi sekunnin, kun se hetkeä myöhemmin kiisi karjaritilän yli, ja niin hän oli saapunut Lochinveriin.

Pian Halla oli kylän päätiellä, joka tarkemmin ajateltuna oli kylän ainoa suurempi tie. Hän jätti auton parkkiin piirakkapuodin kupeeseen ja käveli etuovelle.

Halla nykäisi kahvaa valmiina tervehtimään edellispäivänä tapaamaansa omistajaa, mutta huomasi yllätyksekseen oven olevan suljettu. Hän tarkasti ajan puhelimestaan. Yli yhdeksän. Puodin pitäisi olla auki. Hän kokeili kahvaa uudestaan, mutta ovi pysyi kiinni. Halla koputti ja odotti hetken, mutta kukaan ei saapunut avaamaan.

Halla astui takaisin päätien varteen ja katsoi ympärilleen. Liikenne oli olematonta tähän aikaan aamusta. Vain yksinäinen kalastaja puksutti pienellä paatillaan kohti ulappaa, ja bassettiaan ulkoiluttava nainen katosi juuri tien tekemän loivan kaarteen taa.

No, hän voisi syödä ensin aamupalaa ja käydä sitten ostamassa piiraat, Halla tuumi. Hän käveli miltei vastakkaisella puolella pääkatua sijaitsevaan pieneen kahvilaan. Sen omistaja, Louise, ilmestyi takahuoneesta käsiään keittiöpyyhkeeseen hieroen. Naiset tervehtivät toisiaan, ja Halla tilasi teen ja skonssin.

Sillä vaikka Halla oli asunut Skotlannissa jo vuosia, hän ei vielä voinut vastustaa kiusausta, kun näki tuoreita skonseja tiskillä. Täällä ne tarjoiltiin paikallisen vuolukerman ja vadelmahillon kera. Kerma oli niin paksua, että Hallan oli painettava se voimalla skonssin pintaan.

Elämä soljui hiljalleen eteenpäin, päivä toisensa jälkeen. Arkiaskareet olivat asettuneet uomiinsa. Hän kirjoitti aamupäivät, autteli Calumia tämän ravintolan keittiössä päivällä, jos tarvitsi, ja kirjoitti lisää iltaisin, kun Calum oli töissä. Toinen teos oli valmistunut kuin huomaamatta. Vapaapäivinä he ajelivat pitkin Ylämaata, vierailen joko suosikkikohteissaan tai tehden uusia löytöjä.

Viimeiset puoli vuotta he tosin olivat useimmiten ajaneet Lochinverin kupeeseen auttamaan Alexanderia ja Kieran. Calumia ei näyttänyt vaivaavan vähääkään se, että Halla oli tapailut Kieran ennen kuin heistä oli tullut pari.

”Kieran on niin hyvä tyyppi. En voi olla pitämättä hänestä”, Calum oli todennut, kun Halla oli kysynyt asiasta heidän ensimmäisenä remonttiviikonloppunaan.

Halla pyyhki tahmaiset sormenpänsä serviettiin, joi viimeisen suullisen teestään ja kiitti kahvilanpitäjää.

”Tas remonttihommissa?” Louise kysyi, kun Halla oli lähdössä.

”Kyllä, tai paremminkin juhlistamassa remontin loppua”, Halla vastasi. ”Meitä tulee suurempi porukka kartanolle, joten ajattelin käydä ostamassa piiraita kaikille”, hän jatkoi. ”Mutta puoti oli vielä kiinni. Eikö sen pitäisi olla jo auki?”

Louise pyöräytti rannekellonsa näytön esiin hihansuun alta.

”Kyllä, sen olisi pitänyt olla auki jo hyvän aikaa. Ehkä Mary oli vain poikennut kauppaan, kun kävit ovella?” Louise ehdotti.

”Niin varmasti. Yritän nyt uudestaan”, Halla sanoi ja astui takaisin Lochinverin pääkadulle.

Hänen vatsaansa oli alkanut koskea. Ehkä makea skonssi aamupalaksi ei ollutkaan kovin hyvä idea.

Piirakkapuoti näytti yhä pimeältä. Halla aukaisi pihaan antavan portin. Sen saranat vinkuivat auetessaan ja rääkyivät sulkeutus-

saan. Halla tarttui päättäväisesti ovenkahvaan, vaikka oli miltei varma, ettei ovi aukeaisi tälläkään kertaa.

Ja hän oli oikeassa. Ovi pysyi lukossa. Sitten hän koputti, vaikka pystyi jo päättelemään, ettei kukaan tulisi avaamaan. Halla yritti kurkistaa sisään oven ikkunasta, mutta tuuli vyörytti paksun, valkoisen pilvimassan auringon eteen langettaen koko piirakka-puodin varjoon. Hän ei nähnyt mitään.

Yhtäkkiä hänen takaansa kuului metallisten saranoiden tuttu vingahdus, ja Halla pyörähti ympäri. Sydän oli hypännyt hänen kurkkuunsa, ja hän tunsu kämmentensä hionneen. Hänestä oli tullut säikky viime vuosien murhatapausten jäljiltä.

Mutta kukaan ei ollut kulkenut portista. Tuulenpuuska oli heittänyt sen auki.

Halla antoi pulssinsa tasaantua ja vetäisi pari kertaa henkeä samalla kun mietti, mitä tekisi. Hän ei todellakaan halunnut palata kartanolle ilman piiraitaan, joita varten oli nähnyt jo niin paljon vaivaa. Hän astui rahiseville, piirakkapuotia kiertäville pikkukiville ja varjosti silmiään yrittäessään tiirata sisälle. Tuuli oli vienyt pilvimassan kauemmas ja aurinko valaisi puodin. Sen pöydille oli asetettu veitset, haarukat ja servietit valmiiksi päivän tarjoilua varten. Takatilassa, piirakkatiskin yllä värisi rikkonainen loisteputkivalo. Joku siis on ollut paikalla tänään, Halla ajatteli suoristautuessaan. Sitten hän varjosti silmiään uudestaan ja antoi katseensa kiertää tilaa tarkemmin.

Ja siellä, piirakkatiskin takana, lattialla, hän näki jalat. Kulu-neet vaaleanpunaiset crossit vinksottivat jalkaterissä. Halla oli tavannut omistajan kartanon remonttireissuilla tarpeeksi usein tietääkseen, että jalkineet kuuluivat Mary Dobsonille. Sitten hän näki verilätäkön, joka oli liukunut lattiaa pitkin esiin myyntitiskin takaa. Veri kiilsu epäaidon näköisenä vasten valkoista laattalattiaa.

Halla haukkasi henkeä ja suoristautui ikkunan ääreltä. Rautaportti narahti jälleen tuulessa, mutta Halla tuskin huomasi sitä. Hänen korvissaan kohisi. Hän katsoi ympärilleen, muttei nähnyt ketään. Hän juoksi nopeasti puodin takaovelle, joka oli auki. Halla veti syvään henkeä ja astui sisään. Hän käveli hiljaa keittiön poikki ja avasi puodin puolelle johtavan heilurioven.

Jo ovensuulta hän näki kaakelilattialla makaavan Mary Dobsonin. Hän varoi astumasta Marysta vuotaneen veren päälle ja kyykistyi ruumiin viereen. Piirakkapuodin omistajan avonaiset silmät tuijottivat tyhjyyteen. Mary Dobson oli selvästikin kuollut. Halla ei voisi tehdä mitään.

Hän näppäili poliisin numeron. Niiden muutaman sekunnin aikana, kun Halla odotti hätäkeskuksen vastausta, hän ajatteli, että Calum varmasti suuttuisi, kun hän oli jälleen kerran onnistunut hankkiutumaan keskelle murhatutkimusta.

ENSIMMÄINEN
AAMU

LUKU I

Carlos Carrera, Edinburghin poliisin rikosylikonstaapeli, odotti, että Bialettin mutteripannu oli kohissut tarpeeksi kaasuliedellä, ja nosti sen sitten pois liekiltä. Hän kuumensi kauramaidon ja kaatoi sitä kahteen pieneen kuppiin. Kupit hän nosti tarjottimelle, jolle oli jo asetellut paahtoleipiä, voita ja aprikoosimarmeladia sekä vastikään puristamansa appelsiinimehun. Hän oli höylännyt valmiiksi myös muutaman siivun pitkään kypsytettyä Cheddarria, sillä tiesi Rosan nauttivan juuston hapokkaan suolaisuuden ja marmeladin makeuden yhdistelmästä.

Carlos ei tiennyt, kummasta oli enemmän hyvillään: siitä, että vietti aikaa Rosan Ylämaan kodissa Isle of Skyella vai siitä, että aurinko paistoi, eikä keittiöön tarvinnut napsauttaa valoja aamulla. Kulunut talvi oli ollut pitkä ja pimeä, pimeämpi kuin yleensä. Sade oli piiskannut Edinburghin katuja ja asukkaita viikosta toiseen, eikä taivaan koleus tuntenut armoa. Mutta vihdoin talvi oli ohi, Carlos totesi tyytyväisenä. Hän tarttui tarjottimeen ja lähti kohti yläkertaa, missä Rosa loikoili vuoteessa.

Carlos ei vielääkään uskonut todeksi, että tapaili karismastaan kuuluisaa perijätärtä, Rosa MacMurrayta. Mutta se Rosa, jonka hän tunsi, oli aivan eri ihminen kuin lehtien valokuvissa leveästi hymyilevä, ekstravagantin tyylikkäästi pukeutuva aristokraatti. Hänen tuntemansa Rosa oli räiskyvä, kyllä, ja osasi hurmata niin tahtoessaan, ehdottomasti, mutta hän oli myös pehmeä, hiljainen ja aina huolehtivainen.

Ja siinä nainen nyt makasi, kuparisina hehkuvat kiharat hiukset hailakansinisiä pellavalakanoita vasten, raukean onnellinen hymy huulillaan.

”Voisin tottua tähän”, nainen sanoi. Vitsi piili siinä, että Carlos oli viettänyt jo viikon Skyen saarella Rosan luona ja kantanut aamiaisespresson sänkyyn joka aamu. Hän heräsi ennen Rosaa, itse asiassa usein tuntikausia ennen Rosaa, vaikka nukkuikin Ylämaan rauhassa paremmin kuin kaupungissa. Edellisiltana hän oli pohtinut ääneen, pitäisikö hänen vihdoin toteuttaa uhkauksensa, jäädä varhaiseläkkeelle ja muuttaa Skyen saarelle, mistä hänen äitinsä oli ollut kotoisin.

”Keitän sinulle mielihyvin espressot joka aamu”, Carlos vastasi. ”Kunhan hotellisi keittiö vain jatkaa puuron ja viskihunajan tarjoilemista minulle.”

”Sovittu!” Rosa nauroi ja kohottautui istumaan. ”Tajuat kai, ettei tämä järjestely vaadi minulta mitään? Kokit hoitavat homman.”

”Hmm, tyyppillinen aristokraatin mentaliteetti”, Carlos vastasi kiusoitellen.

Sitten Rosa vakavoitui: ”Kuinka nukuit?”

Carlos murahti, kuten hänellä oli tapana. Rosa oli alkanut vähitellen erottaa eri äänenpainoilla päästetyistä murahduksista erilaisia merkityksiä.

”Niinkö huonosti? Luulin, että nukut täällä paremmin kuin Edinburghissa.”

”Niin yleensä nukunkin. En tiedä. Yö vain oli levoton. Tiedäthän sen tunteen, että jotain kamalaa tulee tapahtumaan? No, minulla oli se taas.”

Rosa tiesi liiankin hyvin tunteen, johon Carlos viittasi. Parin vuoden takaiset tapahtumat Skyen saarella päättömine ruumiineen ja murhaajajahteineen olivat saaneet yleensä iloluontoisena pysyttelevän Rosan mielen mustumaan, ja hän oli ottanut selvää asioista.

”Selvä masennuksen merkki, kultaseni”, hän sanoi ja haukkasi paahtoleivästä kulman.

”Totta, tiedän...” Carlos sanoi. Sillä järjellään hän tosiaan tiesi, ettei pystynyt aistimaan universumin outoja energiakenttiä ja vaistoamaan, milloin asiat olivat menossa pieleen ja jotain pahaa tulisi tapahtumaan. ”Mutta...”

Carlos jätti lauseen kesken, sillä totta puhuakseen hän ei tien-nyt, kuinka jatkaisi.

”Mutta?”

”Äh, tiedäthän sinä minut”, mies vastasi tavoitellen kepeäm-pää äänensävyä. ”Kuten sanottu, tätä tunnetta lukuun ottamatta nukuin oikein mainiosti. Katso”, hän silitti valkoisen T-paitansa rintamusta, ”ei yöhikoilua!”

”Annahan kun kokeilen paremmin”, Rosa sanoi ja alkoi silittää miehen rintakehää kädellään. ”Mmmm, kuiva, jämäkkä... todella jämäkkä...” Rosa sanoi ja alkoi suudella Carlostä, kunnes puhe-limen räminä yöpöytää vasten sai heidät irtautumaan toisistaan.

”Ei ole mitään järkeä pitää puhelinta äänettömällä, jos jätät värinän päälle”, Rosa huomautti.

Mutta Carlos ei vastannut hänelle. Sillä mies oli varma, että siinä se tulisi. Vahvistus tunteelle, joka oli valvottanut häntä mil-tei koko yön.

LUKU II

”Ernesti, kävele!” Calum puhisi tuskastuneena ilmaa kuono pysytyssä nuuskimaan jääneelle koiralle.

Calum oli halunnut kävellä Alexanderin pienen saaren reippaasti ympäri ennen kuin kävisi päivän askareisiin, eli kokkaamaan illan suurta juhlaa varten. Ylimääräisestä energiasta olisi päästävä eroon, ennen kuin hän aloittaisi valmistelut ei niin hienovaraiseen snobbailuun taipuvaisen Alexanderin kanssa.

”Eikö salvian makua ole tässä aivan hitusen verran liikaa?”, ”Ehkä mojavampi tujaus cointreauta antaisi kivan vivahteen suklaalle?” ja niin edelleen.

Kartanon remontoinnissa auttaminen oli ollut hauskaa, kunhan oli sisään astuessaan jättänyt omat mielipiteensä narikkaan ja antanut Alexanderin päämääröidä mielin määrin, mihin hänellä tietysti kartanon isäntänä olikin oikeus.

Joskus mies onneksi tajusi itsekin menevänsä liiallisuuksiin, ja silloin hän katsoi kulmiensa alta Calumia ja pyysi virnistäen anteeksi. Ja jos Alexander ei itse tajunnut, Kieran kyllä muistutti.

Silti kukaan ei voinut ollut pitämättä Alexander MacNabbista, hänen raivostuttavista luonteenpiirteistään huolimatta. Jopa Isobel, kalsea taloudenhoitaja, tuntui katselevan uutta kartanonherra miltei lempeästi.

Calum huokaisi ja yritti rentouttaa mielensä. Kaiken lisäksi hänen veljensä Florian oli onnistunut kutsumaan itsensä mukaan illanviettoon. Tämä ei välittänyt siitä, ettei tuntenut Alexanderia

taikka suurinta osaa muistakaan vieraista. Florian oli valittanut, että Calum häipyi juhlimaan ystäviensä kanssa juuri kun hän oli ollut tulossa muutamaksi päiväksi kylään, varta vasten veljeään tapaamaan. Calum tuhahti. Hän ei tiennyt, miksi Florian oli palannut Skotlantiin, mutta siitä hän panisi vaikka ravintolansa pantiksi, ettei kyse ollut Calumin näkemisestä. Hän ei ollut nähnyt veljeään vuosiin.

Calum kääntyi katsomaan taakseen. Ernesti oli jäänyt istumaan puun juurelle ja nuuskutti tuulta silmät sirrillään, kuono kohti aurinkoa.

”Voi perk...” Calum aloitti, mutta rauhoittui sitten. Koirahan se vain oli, eikä ärsyttänyt häntä tahallaan. Luultavasti.

Hänen hermonsansa vain olivat kireällä. Eikä syynä ehkä sittenkään ollut edes Alexander, vaan Florian. Veljen läsnäolo sai hänen pinnansa piukealle. Florian tiesi aina hankaluuksia, ja Calum oli kiintynyt rauhalliseen elämäänsä ravintoloitsijana, Halla vierelään ja itsepäinen koira kintereillään.

Tai ainakin melkein kintereillä. Calum kääntyi etsimään koira katseellaan ja näki Ernestin jälleen istumassa ja ihailemassa maisemaa. Hän käveli koiran luo, kaappasi sen syliinsä ja jatkoi saaren kiertämistä koira kainalossaan.

Tavoittaessaan rantaviivan hän huomasi, että kartanon jolla oli hävinnyt laiturin nokasta. Sen tilalla oli Isobelin käyttämä vene pienellä perämoottorilla. Halla oli varmasti lähtenyt käymään Lochinverissä kaupassa, Calum arveli ja jatkoi marssiaan kohti kartanoa. Ylämäki veisi kivasti energiaa ja pönkittäisi hie-man hyvien hormonien virtaa. Mikään ei tulisi pilaamaan hänen juhlaiviikonloppuaan. Ei Florian, ei Alexanderin snobbailu, eikä etenkaan koira, joka ei suostunut kävelemään.

LUKU III

Amy McCullen ajoi Skyen saaren nummia halkovalla suoralla ja haistoi poltetun kanervan tuoksun. *Falascgair*, hän maisteli gaelin sanaa suussaan. Kanervikon poltto oli Skyen keväinen rituaali, jolloin maa tehtiin jälleen ravinteikkaaksi tulevaa laiduntamista varten. Hän oli oppinut sanan Loch Dubh'n puutarhurilta, jonka oli tavannut sattumalta patikkapolulla, kun oli ollut Hallan kanssa patikoimassa Cuillinin vuorijonon rinteillä. Retkestä oli vain muutama vuosi, mutta tuntui kuin se olisi tapahtunut aivan toisessa elämässä.

Amy yritti karkottaa synkät ajatukset mielestään. Tuo kevät oli ollut viimeinen ennen murhia.

Hän painoi kaasua lähestyessään Skyen saarelta mantereen puolelle kaartavaa siltaa. Ja mitä lähemmäs sillan lakea hän pääsi, sitä kovempaa hän lauloi autossa raikavan Amy McDonaldin musiikin tahtiin. Laulamisesta oli tullut hänen rituaalinsa aina sen jälkeen, kun hän muutama vuosi sitten oli pahaa aavistamatta ajanut sillan yli aamuiselle valokuvauskeikalle läheiselle Eilean Donanin linnalle. Sade ja tuuli olivat riepotelleet Amyn vanhaa autoa, ja Matt, joka tuolloin ei vielä ollut hänen poikaystävänsä, vaan ystävä ja satunnainen avustaja valokuvauskeikoilla, oli yrittänyt pitää tunnelman kevyenä. Takapenkillä oli istunut nimittäin harvinaisen nuivana pysyttelevä vastaanainut pariskunta. Amy muisti yhä tarkasti sen helpotuksen tunteen, kun oli avannut linnan vankan puuoven ja päässyt suojaan sekä säältä että auton vaisulta

tunnelmalta. Mutta vastanaineen parin kuvaaminen oli saanut karmaisevan kääntein, kun Amy oli löytänyt linnansalin takan yläpuolella roikkuvan ruumiin.

Amy rummutti kädellään laululle tahtia ja lisäsi stereoiden volyyymia. Hän ei todellakaan antaisi vanhojen, synkkien muistojen painaa mieltään aurinkoisena kevätpäivänä. Hän oli matkalla pohjoiseen, Lochinveriin, ja aikoi nauttia matkastaan. Uuden auton äänentoistolaitte oli hulpea. Kaikesta kauheudesta oli siinnyt jotain hyvääkin, ja Amy yritti keskittyä siihen.

Mattista ja hänestä oli tullut pari. Amy oli jättänyt valokuvaajan ammatin johtaakseen suosittua Loch Dubh'n hotellia Rosan kanssa. Ja yllätyksekseen hän ei ainoastaan ollut hyvä uudessa roolissaan vaan myös nautti siitä. Hän piti uusien kesäpulaisten palkkaamisesta, vanhempien työntekijöiden kanssa rupattelusta ja kokkien ainaisesta vitsailusta keittiössä. Hän piti pitkistä päivistä, kiireisestä kesäsesongista ja rauhallisesta talvesta. Hotellista oli tullut hänen kotinsa, ja hän tunsii olonsa siellä turvalliseksi.

Ja hän nautti Rosan seurasta. Joskin viime aikoina hän oli huomannut, että Rosan mieltymys ylellisyyteen oli alkanut tarttua myös häneen. Uusi auto. Kalliimpia vaatteita. Amy oli jutellut asiasta äitinsä Jennyn kanssa. Aina pragmaattinen Jenny oli kehottanut Amya nauttimaan ja olemaan miettimättä liikoja. He olivat kituuttaneet läpi Amyn lapsuuden ja nuoruuden, joten miksei välillä voinut ottaa vähän rennommin, jos siihen kerran oli mahdollisuus?

Mutta heti äidin kanssa vietetyn juttutuokion jälkeen Amy oli palannut kotiinsa, ottanut yhteyttä edinburghilaiseen taidegalleriaan ja myynyt yhden tauluista, joita oli isältään perinyt. Galleristi oli kärkkynyt useita teoksia häneltä jo vuoden päivät. Heti siitä saakka, kun oli saanut tietää, että ne olivat siirtyneet Amylle. Nelinumeroisen summan sijaan Amy oli pyytänyt taulusta viittä